

Rapport

Datum: 1 april 1998

Rapportnummer: 1998/100

Klacht

Op 4 december 1996 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer A. te Groningen, ingediend door de Stichting VluchtelingenWerk Groningen te Groningen, met een klacht over een gedraging van de Immigratie en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie (IND). Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Minister van Justitie, werd een onderzoek ingesteld. Op grond van de door verzoeker verstrekte gegevens werd de klacht als volgt geformuleerd:

Verzoeker klaagt erover dat de Immigratie en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie (IND), in tegenstelling tot hetgeen in de brief van de IND van 15 augustus 1995 staat vermeld, nog geen gesprek heeft gevoerd met zijn zuster en haar gezin (van de Iraakse nationaliteit en verblijvende in een vluchtelingenkamp te SaoediArabië) om te kunnen beoordelen of zij voor hervestiging in Nederland in aanmerking komen. Voorts klaagt verzoeker over het niet reageren van de IND op een brief van 19 september 1995 over deze kwestie.

Achtergrond

De circulaire van de Minister van Justitie van 15 februari 1991 (DAZ/Algemene Secretarie, kenmerk 41330/91 A1sec), die van kracht is sinds 1 april 1991 en waarvan de geldigheidsduur bij circulaire van 3 april 1995 is verlengd tot 1 april 1999, bepaalt onder meer dat alle onder het Ministerie van Justitie vallende dienstonderdelen, diensten en instellingen de ontvangst van brieven waarvan duidelijk is dat die niet binnen drie weken kunnen worden beantwoord, schriftelijk dienen te bevestigen, door binnen drie weken na ontvangst een behandelingsbericht te sturen. Dat behandelingsbericht dient de naam en het doorkiesnummer van de behandelend ambtenaar en/of afdeling te bevatten, de reden waarom de brief niet direct kan worden afgehandeld en een indicatie van de afhandelingstermijn dan wel de termijn waarbinnen een volgende stap in de procedure kan worden verwacht.

Onderzoek

In het kader van het onderzoek werd de Minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. De Staatssecretaris van Justitie reageerde.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan

betrokkenen. De Staatssecretaris van Justitie deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

. De feiten

1. Op 29 juli 1994 diende verzoeker, een door de Nederlandse regering uitgenodigde Iraakse vluchteling, een aanvraag in bij het Ministerie van Justitie tot gezinshereniging met zijn, in een opvangkamp in SaoediArabië verblijvende, zuster en haar gezin.

2. Bij brief van 16 maart 1995 aan de IND deed verzoekers intermediair het volgende verzoek:

"...De heer A. (verzoeker; N.o.) zou U willen verzoeken de naam van zijn zus met haar man en vier kinderen op de lijst van de uit te nodigen vluchtelingen te laten opnemen door de Nederlandse delegatie die naar het El Rafha kamp te SaudiArabië gaat. De namen van de zus met haar gezin die de heer A. graag door U wil laten uitnodigen zijn als volgt (...). De heer A. zou U graag verzoeken de namen met spoed aan de lijst van de selectiedelegatie toe te voegen..."

3. Bij brief van 1 juli 1995 ontving verzoeker een verzoek van zijn zuster na te gaan waarom zij nog niet had kunnen spreken met de selectiemijsie uit Nederland. Deze brief hield onder meer het volgende in:

"Wij wachten geduldig af op de komst van de delegatie in de hoop dat ze onze namen bekend maken zodat zij ons kunnen ontmoeten. Maar helaas elke keer als ze er zijn worden wij door hen niet opgeroepen om hen te ontmoeten. Wij hebben de borg naar de VN verzonden en wij hopen de delegatie te ontmoeten. De laatste keer dat de delegatie hier was hebben zij een groep van de eerste graad ontmoet en alsnog zijn wij niet opgeroepen en hebben wij hen dus nog steeds niet ontmoet. Het is ons erg onduidelijk waarom dit niet gebeurt.

Hierbij verzoek ik jullie na te gaan waarom het zolang duurt, tevens iets te bewerkstelligen zodat er een eind komt aan het lange wachten."

4. Bij fax van 15 augustus 1995 zond verzoekers intermediair onder meer de brief van 16 maart 1995 aan de IND (zie hiervoor, onder A.2.).Op het faxbericht was vermeld dat er drie medische verklaringen met betrekking tot de zus van verzoeker waren bijgevoegd.

5. De IND deelde bij brief van 15 augustus 1995 aan verzoekers intermediair onder meer het volgende mee:

"In antwoord op uw faxbericht van heden deel ik u het volgende mede. (...) Voorts kunnen in het kader van verruimde gezinshereniging andere gezinsleden dan genoemd onder ac voor toelating in Nederland in aanmerking komen indien zij feitelijk tot het gezin behoren van degene bij wie verblijf in Nederland wordt beoogd. Gelet op het bovenstaande staat de

mogelijkheid voor toelating in het kader van (verruimde) gezinshereniging niet open. Vervolgens kunnen personen in een vluchtsituatie, verblijvend in een vluchtelingenkamp of opvangland, onder bepaalde voorwaarden op uitnodiging van de Nederlandse regering, in het kader van het hervestigingsbeleid, worden toegelaten. In het kader van bedoeld beleid neemt de Nederlandse regering jaarlijks zo'n 500 vluchtelingen op om zich in Nederland te vestigen. Deze vluchtelingen verblijven in verschillende opvanglanden in de wereld. Met dit toelatingsbeleid wordt uitvoering gegeven aan de taak die Nederland in internationaal verband op zich heeft genomen. In dit verband is van belang dat het aantal gegadigde vluchtelingen, dat tot Nederland wil worden toegelaten, het maximum op te nemen vluchtelingen ver overtreft. De hervestiging van vluchtelingen uit derde landen vindt plaats via de coördinerende rol van het Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen (UNHCR). Voorwaarden voor uitnodiging als vluchteling zijn onder meer: erkenning door UNHCR als vluchteling voordracht door de UNHCR als te hervestigen vluchteling

voldoen aan de voorwaarden die de Nederlandse regering stelt aan de erkenning als vluchteling ingevolge het Vluchtelingen verdrag en de Vreemdelingenwet. Een door de Nederlandse regering samengestelde selectiecommissie zal vervolgens voorgedragen personen in het opvangland ter plekke op vluchtelingschap interviewen. De betrokken missie is daarbij gehouden aan een door de Nederlandse regering opgestelde opdracht, waaraan zij zich strikt dient te houden. Dit is het zogenaamde selectiemandaat. De UNHCR heeft in november 1994 ten behoeve van de Nederlandse regering een voordracht gedaan van 253 vluchtelingen uit het opvangkamp Rafha in SaoediArabië, waar maximaal 120 vluchtelingen geselecteerd konden worden. Het gezin J. (het gezin van verzoekers zuster; N.o.) maakte deel uit van de voornoemde voordracht. Toetsend aan de voorwaarden voor uitnodiging en het selectiemandaat, heeft de selectiecommissie op basis van de uitkomsten van alle selectiegesprekken besloten betrokkenen niet voor hervestiging door Nederland in aanmerking te laten komen. De door de UNHCR gedane voordracht werd voor wat betreft betrokkenen teruggegeven. Op basis van het gevoerde hervestigingsbeleid komen personen, van wie de voordracht aan UNHCR is teruggegeven, niet meer voor hervestiging in Nederland in aanmerking. Zij doen er derhalve verstandig aan gebruik te maken van de mogelijkheden tot vestiging in een ander land."

6. Bij brief van 19 september 1995 aan de IND verzocht verzoekers intermediair om bij het bezoek van de Nederlandse delegatie aan het vluchtelingenkamp Rafha in SaoediArabië in oktober 1995 het gezin J. alsnog uit te nodigen voor een selectiegesprek.

7. Op 30 oktober 1995 voerde verzoekers intermediair een telefoongesprek met een medewerkster van de IND. In de daarvan gemaakte telefoonnotitie verwoordde de ambtenaar het gesprek aldus:

"...Dhr H. (medewerker van VluchtelingenWerk Groningen; N.o.) vraagt of het gezin J. misschien tijdens deze selectiecommissie (okt '95) is geïnterviewd. Ik heb uitgelegd dat het gezin in november '94 is afgewezen tijdens de voorselectie, dus dat dat niet mogelijk is. Dhr. H. vraagt verder wat de stappen zijn om

het gezin misschien in een ander land te hervestigen. Omdat ik dat niet weet belt dhr. M. (medewerker van de IND; No) morgen weer terug..."

8. Bij brief van 6 november 1995 aan de IND verzocht verzoekers gemachtigde aan de heer M. het volgende:

"...Naar aanleiding van ons telefoongesprek van dinsdag 31 oktober jl., verzoek ik u hierbij of u een 'letter of rejection' bij het ministerie van Buitenlandse Zaken wilt aanvragen voor de familie J. uit Irak (...) voor wie door de heer A. uit Groningen een aanvraag tot verruimde gezinshereniging is ingediend. Op 15 augustus 1995 heeft ondergetekende een brief van het ministerie van Justitie ontvangen waarin het besluit wordt medegedeeld om de familie J. niet voor hervestiging in Nederland in aanmerking te laten komen..."

9. Bij brief van 8 november 1995 deelde de IND aan verzoeker mee dat hij op 8 november 1995 het Ministerie van Buitenlandse Zaken had verzocht om afgifte van een 'letter of rejection' ten behoeve van verzoekers zuster en haar gezin. Verzoekers gemachtigde ontving een afschrift van deze brief.

. Het standpunt van verzoeker Het standpunt van verzoeker staat samengevat weergegeven onder **KLACHT**.

. Het standpunt van de Staatssecretaris van Justitie De Staatssecretaris van Justitie liet in haar reactie op de onderhavige klacht bij brief van 2 april 1997 onder meer het volgende weten:

"Alvorens nader op de klachten in te gaan wil ik eerst het Nederlandse hervestigingsbeleid kort uiteenzetten. In het kader van het hervestigingsbeleid nodigt de Nederlandse regering jaarlijks zo'n 500 vluchtelingen uit om in Nederland een nieuwe toekomst op te bouwen. Deze vluchtelingen verblijven in verschillende opvanglanden in de wereld. Met dit toelatingsbeleid wordt uitvoering gegeven aan de taak die Nederland in internationaal verband op zich heeft genomen, te weten de zogenaamde quotumregeling. In de eerste plaats is de aandacht van de Nederlandse regering gericht op verbetering van de opvang van vluchtelingen in de

regio, via de plaatselijk aanwezige kanalen. Vluchtelingen die niet in de regio kunnen worden opgevangen, kunnen onder bepaalde voorwaarden op uitnodiging van de regering, in het kader van het eerdergenoemde hervestigingsbeleid, worden toegelaten.

Hervestiging van vluchtelingen vindt plaats via de coördinerende rol van het Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen (UNHCR). Vanaf juni 1993 neemt Nederland Iraakse vluchtelingen uit Saudi Arabië op. Deze vluchtelingen zijn, na de volksoptstanden als gevolg van de Golfoorlog, vanuit ZuidIrak naar SaudiArabië gevlucht. Een door de Nederlandse regering samengestelde delegatie, bestaande uit ambtenaren van de ministeries van Buitenlandse Zaken, Justitie en VWS, heeft in november 1994 het vluchtelingenkamp bij Rafha bezocht teneinde vluchtelingen voor hervestiging in Nederland te selecteren. De betrokken missie was daarbij strikt gehouden aan een door de Nederlandse regering opgestelde opdracht (het zogenaamde selectiemandaat). In het selectiemandaat was gesteld dat er niet meer dan 120 vluchtelingen konden worden geselecteerd, te verdelen in 8 gehandicapten met hun gezinsleden, 30 alleenstaanden en

het restant als gezin. De UNHCR heeft in totaal 253 personen aan Nederland voorgedragen, van wie de delegatie er 156 heeft geïnterviewd. Bij de beoordeling voor hervestiging zijn, naast het vluchtelingschap, ook de integratieaspecten van belang. Op grond van de gesprekken zijn 120 personen voor hervestiging in Nederland in aanmerking gekomen (29 alleenstaanden, 8 gehandicapten met 14 gezinsleden en 71 personen in gezinsverband). Van degenen die niet voor een interview zijn opgeroepen of na interview zijn afgewezen, zijn de dossiers aan de lokale UNHCR vertegenwoordiging teruggegeven opdat zij aan een ander hervestigingsland konden worden voorgedragen. Mevrouw J. (verzoekers zuster; N.o.) is met haar gezin door de UNHCR in november 1994 aan Nederland voorgedragen, maar is, na voorselectie, door de delegatie niet voor een interview uitgenodigd. Op het moment van afhandeling van het departementale dossier was er geen referent hier te lande bekend. Bij de door u toegezonden stukken is een aanvraag voor gezinshereniging van 29 juli 1994

meegezonden die bij de IND niet is geregistreerd. Het is niet duidelijk of de Stichting Centrale Opvang Vluchtelingen de aanvraag naar de IND heeft doorgezonden. Om die reden is de referent dan ook niet, zoals gebruikelijk na ontvangst van een dergelijke aanvraag, per brief op de hoogte gesteld van het hervestigingsbeleid, zoals dat door Nederland wordt gevoerd. Voor wat betreft het niet beantwoorden van de brief van 19 september 1995 merk ik het volgende op. Op 15 augustus 1995 is Vluchtelingenwerk Groningen per brief geïnformeerd dat het gezin van mevrouw J. niet voor hervestiging in Nederland in aanmerking is gekomen. Vervolgens heeft Vluchtelingenwerk op 19 september 1995 per fax nadere toelichting gevraagd over de inhoud van bedoelde brief. Op 30 en 31 oktober 1995 is hierover telefonisch contact met de heer H. van Vluchtelingenwerk Groningen geweest, waarbij de zaak van het gezin van mevrouw J. is uiteengezet. De heer H. was met de uitleg tevreden. Tevens was overeengekomen dat Nederland een brief zou opstellen waarin zou worden meegedeeld dat het gezin J. niet meer voor hervestiging in aanmerking zou komen opdat één van de andere hervestigingslanden het gezin eerder zou kunnen opnemen. Deze zogenaamde 'letter of rejection' wordt door het ministerie van Buitenlandse Zaken opgesteld. Een en ander werd in de brief van 6 november 1995 door Vluchtelingenwerk bevestigd, waarna op 8 november 1995 aan het ministerie van Buitenlandse Zaken werd verzocht de bedoelde brief op te stellen en te verzenden. Op 14 november 1995 is telefonisch en per brief aan de heer H. gevraagd om de brief van het ministerie van Buitenlandse Zaken aan de heer A. te overhandigen. Nu klager gelet op het vorenstaande, via Vluchtelingenwerk Groningen is geïnformeerd over de voordracht van de UNHCR van zijn zuster aan Nederland alsmede over de afwikkeling daarvan, ben ik van oordeel dat de klacht op beide onderdelen niet gegrond is."

. Reactie van verzoeker In reactie op het standpunt van de Staatssecretaris van Justitie liet verzoekers intermediair op 6 mei 1997 het volgende weten:

"1. In een brief van de IND geschreven aan mijn excollega H. d.d. 15 augustus 1995 blijkt totaal niet dat de familie J. na de eerste schifting al uitgeselecteerd is. Men schrijft hier:

"Toetsend aan de voorwaarden voor uitnodiging en het selectiemandaat, heeft de selectiecommissie op basis van de uitkomsten van alle selectiegesprekken besloten betrokkenen niet voor hervestiging door Nederland in aanmerking te laten komen." Uit deze brief van de heer R. (medewerker van de IND; N.o.) mocht de heer A. de conclusie trekken, dat de selectiecommissie zijn zuster en haar familie had gehoord. Uit de brieven van zijn zuster blijkt dat ze helemaal niet gehoord zijn.

2. Het is de heer A. ook niet duidelijk waarom de familie J. zo snel is afgefallen. De IND heeft totaal niet gemotiveerd waarom de familie niet voor hervestiging in Nederland in aanmerking komt. Wetende dat mevrouw J. ziek is en er al twee broers van haar in Groningen (Nederland) wonen, vragen wij ons af waarom de familie zo snel is afgefallen. Het is voor de heer A. onduidelijk of deze argumenten zijn meegenomen en het is onduidelijk op grond waarvan deze beslissing genomen is. Wij zijn van mening dat de afhandeling van deze zaak slordig gebeurd is."

. Nadere inlichtingen van de Staatssecretaris van Justitie Bij brief van 22 augustus 1997 stelde de Nationale ombudsman de volgende vraag aan de Staatssecretaris van Justitie: "Bij de brief van 13 februari 1997 ontving u als aanvullende informatie verzoekers aanvraag tot gezinshereniging van 29 juli 1994. Graag verneem ik van u of en binnen welke termijn u op deze aanvraag gaat beslissen." Bij brief van 7 oktober 1997 antwoordde de Staatssecretaris van Justitie als volgt:

"...Hoewel deze aanvraag (verzoekers aanvraag tot gezinshereniging van 29 juli 1994; No), zoals aangegeven in de brief van 2 april 1997, niet bij de IND was geregistreerd, is de heer A. reeds in 1995 duidelijkheid verschaft ten aanzien van zijn wens om in Nederland met zijn zuster, haar man en vier kinderen te worden herenigd. Reeds bij brief van 15 augustus 1995 is hoewel niet is ingegaan op de aanvraag van 29 juli 1994, die op dat moment ook niet bekend was nadrukkelijk aangegeven dat de mogelijkheid voor toelating in het kader van verruimde gezinshereniging niet open stond.

Naar aanleiding van deze brief is een schriftelijke reactie ontvangen van VluchtelingenWerk Groningen. Voorts is er verschillende malen telefonisch contact geweest met de heer H. van VluchtelingenWerk Groningen, waarna door de heer H. bij brief van 6 november 1995 om een zogenaamde "letter of rejection" is verzocht. Naar aanleiding van dit verzoek is het Ministerie van Buitenlandse Zaken op 8 november 1995 verzocht om over te gaan tot afgifte van een "letter of rejection", te behoeve van mevrouw J. en haar gezin. Na afgifte van een dergelijke "letter of rejection" zou het gezin wellicht eerder worden opgenomen door een ander hervestigingsland. Referent is bij brief van diezelfde dag omtrent het verzoek aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken op de hoogte gesteld. Daarbij is nadrukkelijk aangegeven dat een eventueel verzoek om familiehereniging niet meer kan worden ingewilligd en ook in de toekomst buiten beschouwing zal worden gelaten. Gelet op het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat de heer A. meerdere malen is ingelicht over het feit dat toelating in Nederland in het

kader van verruimde gezinshereniging voor het gezin van zijn zuster niet tot de mogelijkheden behoort en dat een eventuele aanvraag daartoe niet in behandeling zou worden genomen. Noch de heer A., noch de heer H. van VluchtelingenWerk Groningen heeft bij het veelvuldig contact zowel schriftelijk als telefonisch, dat over deze zaak heeft plaatsgevonden, ooit gewezen op een reeds ingediende aanvraag om gezinshereniging. Indien deze aanvraag bij de IND bekend zou zijn geweest zou bij brief van 15 augustus 1995 of 8 november 1995 reeds zijn aangegeven dat deze aanvraag niet in behandeling zou worden genomen. Indien de heer A. zich niet met de (impliciete) beslissing tot het niet in behandeling nemen van de reeds ingediende aanvraag van 29 juli 1994 kon verenigen, stond hem de mogelijkheid open tot het aanwenden van een rechtsmiddel tegen de weigering een beslissing te nemen. Ik constateer dat van deze mogelijkheid geen gebruik is gemaakt. Niet is mij gebleken van feiten en/of omstandigheden die mij aanleiding geven mijn standpunt ten aanzien van het verzoek om gezinshereniging te wijzigen..."

Beoordeling

. Ten aanzien van het verzoek tot hervestiging in Nederland

1. Verzoeker, een door de Nederlandse regering uitgenodigde Iraakse

vluchteling, klaagt erover dat de Immigratie en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie (IND), in tegenstelling tot hetgeen de IND in zijn brief van 15 augustus 1995 vermeldde, zijn zuster en haar gezin, verblijvend in het vluchtelingenkamp Rafha in SaoediArabië, niet heeft uitgenodigd voor een selectiegesprek om te beoordelen of zij voor hervestiging in Nederland in aanmerking konden komen.

2. De Nederlandse regering nodigt jaarlijks ongeveer 500 vluchtelingen, die niet in de regio kunnen worden opgevangen, uit om zich in Nederland te vestigen. De United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) vervult bij de hervestiging van vluchtelingen uit vluchtelingenkampen een coördinerende rol. De vluchtelingen die door de Nederlandse regering worden uitgenodigd, worden geselecteerd door een Nederlandse delegatie, bestaande uit ambtenaren van het Ministerie van Justitie, het Ministerie van Buitenlandse Zaken en het Ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, na voordracht door de UNHCR.

3. Bij brief van 16 maart 1995 aan de IND verzocht verzoekers intermediair bij het eerstvolgende bezoek dat de Nederlandse delegatie zou brengen aan het vluchtelingenkamp om verzoekers zuster en haar gezinsleden uit te nodigen naar Nederland te komen. Bij fax van 15 augustus 1995 aan de IND zond verzoekers intermediair (onder meer) nogmaals zijn brief aan de IND van 16 maart 1995.

4. Bij brief van 15 augustus 1995 deelde de Staatssecretaris van Justitie aan verzoekers intermediair mee dat verzoekers zuster en haar gezin niet voor verruimde gezinshereniging of voor hervestiging in Nederland in aanmerking kwamen. De brief vermeldde onder meer dat in november 1994 een door de Nederlandse regering

samengestelde selectiecommissie het vluchtelingenkamp Rafha in SaoediArabië had bezocht. De UNHCR had in november 1994 een voordracht van 253 vluchtelingen gedaan waaruit de Nederlandse selectiecommissie vervolgens 120 vluchtelingen had geselecteerd. De zuster van verzoeker en haar gezin maakten deel uit van deze voordracht. Voorts vermeldde de brief dat: "de selectiecommissie, toetsend aan de voorwaarden voor uitnodiging en het selectie mandaat, op basis van de uitkomsten van alle selectiegesprekken besloten had betrokkenen niet voor hervestiging in Nederland in aanmerking te laten komen." Daaruit leidde verzoeker af dat een gesprek had plaatsgevonden tussen de selectiecommissie en zijn zuster en haar gezin.

5. Uit de brief van de Staatssecretaris van Justitie van 15 augustus 1995 mocht verzoekers intermediair opmaken dat mede

naar aanleiding van een selectiegesprek door de selectiecommissie was besloten de zuster van verzoeker en haar gezin niet voor hervestiging in aanmerking te laten komen. Echter, in reactie op de onderhavige klacht meldde de Staatssecretaris onder meer: "Mevrouw J. (verzoekers zuster; N.o.) is met haar gezin door de UNHCR in november 1994 aan Nederland voorgedragen, maar is, na voorselectie, door de delegatie niet voor een interview uitgenodigd." De inhoud van de brief van 15 augustus 1995 was op dit punt dan ook niet juist. De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk. II. Ten aanzien van het niet reageren van de IND op de brief van 19 september 1995

1. Verzoeker klaagt er tevens over dat de IND niet heeft gereageerd op de brief van zijn intermediair van 19 september 1995 waarin werd verzocht om, bij het bezoek van de Nederlandse selectiecommissie aan het vluchtelingenkamp Rafha te SaoediArabië in oktober 1995, de zuster van verzoeker en haar gezin alsnog op te roepen voor een selectiegesprek.

2. Het is een vereiste van zorgvuldigheid, met name van actieve informatieverstrekking, dat overheidsinstanties aan hen gerichte brieven afhandelen binnen een redelijke termijn. Desbetreffende richtlijnen hierover zijn door de Minister van Justitie vastgelegd in de circulaire van 15 februari 1991 (zie **ACHTERGROND**). Indien directe afhandeling niet mogelijk is, behoort de betrokkene binnen twee à drie weken een behandelingsbericht te ontvangen, met informatie over de reden waarom directe afhandeling niet mogelijk is en over de tijd die naar verwachting nog met de afhandeling zal zijn gemoeid. Dit bericht zal tevens gegevens moeten bevatten die hem in staat stellen om direct toegang te krijgen tot de afdeling of de ambtenaar die zich met de afhandeling van zijn brief bezighoudt.

3. Gebleken is dat pas nadat verzoeker zich op 30 oktober 1995 telefonisch tot de IND had gewend, de IND verzoekers gemachtigde op de hoogte heeft gesteld van de (on)mogelijkheden van hervestiging van verzoekers zuster en haar gezin. Daarmee heeft de IND de brief van 19 september 1995 niet met de vereiste voortvarendheid behandeld. In deze zaak is niet gebleken dat verzoekers intermediair een afhandelingsbericht heeft ontvangen, met een indicatie van de afhandelingstermijn en informatie over de afdeling of de ambtenaar die zich bezighoudt met de afhandeling van de brief. Dit is in strijd met het vereiste van actieve informatieverstrekking. De onderzochte gedraging is op dit punt

eveneens niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Immigratie en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie, die wordt aangemerkt als een gedraging van de Minister van Justitie, is gegrond.